தண்டலையார்

சதகம்

உ

கணபதிதுணை.

பொற்களந்தைப்பதி

சைவாசாரியராகிய

படிக்காசுப்புலவரால்

செய்யப்பட்ட

பழமொழிவிளக்கம் என்னும்

தண்டலையார்சதகம்.

இஃது

மகாவித்வான்

காஞ்சீபுரம்-இராமசாமிநாயுடு அவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு,

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1905.

உ

கடவுள் துணை.

படிக்காசுப்புலவர் சரித்திரச்சுருக்கம்.

இந்நூலாசிரியர், தொண்டைமண்டலத்திலே,* பொன்விளைந்தகளத்தூரிலே, சுமார் ௨௫௰ - வருடங்கட்குமுன்னே செங்குந்தர் மரபிலே யவதரித்து, சிவாநுக்கிரகத்தால்தமிழ்க்கலைமுழுதும் பயின்று, தெய்வீகம் விளங்கிய நல்வாக்கினைப் பெற்று, இல்லற வாழ்க்கையிலே இருக்கு நாளில், அந்நாட்டிலுள்ள வல்ல நகரத்தை யடைந்து, காளத்தி பூபதி யென்பவரைக் கண்டு,

"பெற்றா ளொருபிள்ளை யென்மனை யாட்டியப் பிள்ளைக்குப்பால்
பற்றாது கஞ்சி குடிக்குந் தரமல்ல பாலிரக்கச்
சிற்றாளு மில்லையிவ் வெல்லா வருத்தமுந் தீரவொரு
கற்றா தரவல்லை யாவல்ல மாநகர்க் காளத்தியே."

என்னுஞ் செய்யுளைப்பாடி அவரால் சிலபாற்பசு வளிக்கப்பெற்றுப் பின்னர்,

"வழிமேல் விழிவைத்து வாடாம லென்மனை யாளுமற்றோர்
பழியாமற் பிள்ளையும் பாலென் றழாமற் பசிரெனுஞ்சொல்
மொழியாம லென்னை வரவிட்டபாவை முசித்துச் சதை
கழியாம லாவளித் தாய்வல்ல மாநகர்க்காளத்தியே."

என்னுஞ் செய்யுளால் அவரைப் புகழ்ந்து பாடினார்.

அன்றியும், மாவண்டூரிலே மிக்க பிரபுவாயிருந்த கஸ்தூரி முதலியார் குமாரராகிய கறுப்பமுதலியா ரென்னும்

* தென்களத்தூர் என்பதும் வழக்கம்.

ஓர் வேளாளர் வேண்டுகோளின்படி, தொண்டைமண்டல சதகம் என்னும் ஓர் பிரபந்தத்தைப்பாடி அரங்கேற்றி, அவரால் வேண்டிய திரவியங்கள் அளிக்கப்பெற்றமையேயன்றி, பல்லக்குஞ் சுமக்கப்பெற்று, அவ்வுவகைமேலிட்டினால்,

"காவைவென் றிடுகத் தூரி கண்மணிக் கறுப்ப னென்னு
மாவையம் பதியான் றொண்டை மண்டல சதகங் கேட்டு
நாவலர் புகழ்ந்து மெச்ச நவநிதி பொழிந்து நன்றாய்ப்
பூவுல கெங்கும் போற்றப் புகழ்நிலை நிறுத்தினானே."

எனவும்,

"ஓர்கறுப்பு மில்லாத தொண்டைவள நன்னாட்டி லுசித வேளைச், சிர்கறுப்பொன் றில்லாத கத்தூரி மன்னனருள் சேயைப் பார்மே, லார்கறுப்ப னென்றுசொல்லி யழைத்தாலு நாமவனை யன்பி னாலே, பேர்கறுப்ப னிறஞ்சிவப்பன் கீர்த்தியினால் வெளுப்பனெனப் பேசுவோமே."

எனவும்,

"எல்லப்ப னம்மையப்பன் றருதிருவேங் கடநாத னெழிற் சீரா மன்,வல்லக்கொண் டையன்மாதை வேங்கடேசுரன்போல வரிசை செய்தே, செல்வத்தம் பியருடனே கத்தூரி மகன்கறுப்பன் றெருவீ திக்கே, பல்லக்குந் தான் சுமந்தா னதுநமக்கோ ராயிரம்பொன் பரிசு தானே."

என வழங்குஞ் செய்யுண் முதலியவற்றால் புகழ்ந்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

பின்பு பல தலங்களையுந் தரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு சிதம்பரத்தைச் சேர்ந்து சிற்சபா நாயகரையும் சிவகாமி யம்மையையுந் தரிசித்து,

"பொல்லாத மூர்க்கருக் கெத்தனை தான்புத்தி போதிக்கினும்
நல்லார்க்குண் டான குணம்வரு மோநடு ராத்திரியிற்

சல்லாப் புடைவை குளிர்தாங்கு மோநடுச் சந்தைதனிற்
செல்லாப் பணஞ்செல்லு மோதில்லை வாழுஞ் சிதம்பரனே."

எனவும்,

"வேல்கொடுத் தாய்திருச் செந்தூரர்க் கம்மியின் மீதுவைக்கக்
கால்கொடுத் தாய்நின் மணவாள னுக்குக் கவுணியற்குப்
பால்கொடுத் தாய்மத வேளுக்கு மூவர் பயப்படச்செங்
கோல்கொடுத் தாயன்னை யேயெனக்கேதுங் கொடுத்திலையே."

எனவும் துதித்து அங்கே நடராசப் பெருமான் பஞ்சாக்ஷரப்படியில் ஐந்து பொற்காசு வைத்தருளத் திருவருளைப் புகழ்ந்து அதனாற் படிக்காசுப் புலவரெனப் பெயர் வழங்க, அத்தலத்தை யரிதினகன்று தென்னாட்டை யடைந்து இரகுநாத சேதுபதியைக் கண்டு,

"மூவேந் தருமற்றுச் சங்கமும் போய்ப்பதின் மூன்றொருடிரு
கோவேந் தருமற்று மற்றொரு வேந்தன் கொடையுமற்றுப்
பாவேந்தர் காற்றி லிலவம்பஞ் சாகப் பறக்கையிலே
தேவேந்த்ர தாருவொத் தாய்ரகு நாத செயதுங்கனே."

என்னுஞ் செய்யுளைப்பாடிச் சில பரிசுபெற்று, பல்லக்கு முதலிய விருதுகளுடன் மதுரையை யடைந்த பொழுது, அந்நகரத்தை யாண்டிருந்த திருமலை நாயகர் இவரது ஆரவாரத்தைநோக்கிக் கிளிக்கூட்டுச் சிறையிலே அடைத்து வைக்க அத்தருணத்து,

"நாட்டிற் சிறந்த திருமலை யாதுங்க நாகரிகா
காட்டில் வனத்திற் றிரிந்துழ லாமற் கலைத்தமிழ்தேர்
பாட்டிற் சிறந்த படிக்காச னென்னுமொர் பைங்கிளியைக்
கூட்டி லடைத்துவைத் தாயிரை தாவென்று கூப்பிடுதே."

என்னுஞ் செய்யுளைப்பாடி, அவரை வசப்படுத்தி, பரிசு பெற்றுத் தங்கியிருந்தனர்.

அதன் பின்பு, காயற் பட்டினத்தை யடைந்து,

"காய்ந்து சிவந்தது சூரிய காந்தி கலவியிலே
தோய்ந்து சிவந்தது மின்னார் நெடுங்கண்க டோல்பலநூல்
ஆய்ந்து சிவந்தது பாவாணர் நெஞ்ச மனுதினமும்
ஈந்து சிவந்தது மால்சீதக் காதி யிருகரமே."

எனவும்,

"தேட்டாளன் காயற் றுறைசீதக் காதி சிறந்தவசர
நாட்டான் புகழ்க்கம்ப நாட்டிவைத் தான்புகழ் நாவலரை
ஒட்டாண்டி யாக்கி யவர்கடம் வாயி லொருபிடிமண்
போட்டானவனு மொளித்தான் சமாதிக் குழிபுகுந்தே."

எனவும் வழங்குஞ் செய்யுண் முதலியவற்றால், சீதக்காதியைப் புகழ்ந்து, மிகவுயர்ந்த வைரமோதிர முதலிய பரிசு பெற்று, திருச்செந்தூரை யடைந்து, முருகக்கடவுளைத் தரிசித்து,

"முற்கரை யப்பரை யேறவிட் டாட்கொண் முதல்வருள்ளக்
கற்கரைக் கும்படி போதிச் திடுங்கரு ணைக்கடலைச்
சிற்பரைக் குட்டியை யெங்கெங்குந் தித்திக்குஞ் செங்கரும்பின்
சர்க்கரைக் கட்டியைக் கண்டேன்செந் தூரெனுந் தானத்திலே."

என்பது முதலிய செய்யுட்களாற் றுதித்து, மற்றுந் தலங்களைத் தரிசித்து வணங்கி, தண்டலைநீணெறி யென்னுந் தலத்தைத் தரிசித்து, அங்குள்ள அன்பர்கள் வேண்டுகோளின்படி இச்சதகத்தை யருளிச்செய்து சந்நிதியி லரங்கேற்றி வசித்திருந்து சின்னாட் சென்றபின், தருமபுர ஆதீனத்தில் அப்பொழுது விளங்கிய ஞானதேசிகரால் ஞானதீக்ஷையும் சந்நியாசமும் பெற்று வசிக்குங்கால், ஒரு தினம் காவிரி நதியில் ஸ்நானத்திற்குச்சென்றபொழுது தவசுப்பிள்ளையினிடம் தோய்க்கத்தந்த வஸ்திரங்களிலொன்றை வெள்ளம் இழுத்துக்கொண்டு போய் விட்டமையால் அவன் வருந்துதல் கண்டு,

"அப்பிலே தோய்த்திட் டடுத்தடுத்து நாமதனைத்
தப்பினு நம்மையது தப்பாதோ - அப்பாகேள்
இக்கலிங்கம் போனலென் னேகலிங்க மாமதுரைச்
சொக்கலிங்க முண்டே துணை."

என்னுஞ் செய்யுளால் தமது ஆதீன சம்பிரதாயப்படி தமக்கு வழிபடு கடவுளாய் விளங்கும் சொக்கலிங்க மூர்த்தியைத் துதித்து, அவ்வஸ்திரம் மீண்டுங் கரையில் வரப்பெற்றுத் தமது நியதிமுடித்து அவனையு மழைத்துச் சென்றனர்.

இவ்வாறு பல விசித்திரப் பாக்களை இயற்றிக்கொண்டு ஞானசாரியருவக்குமாறு சிலகாலம் அணுக்கத்தொண்டராயமர்ந்திருந்து, பின்னர் அவ்வாசிரியர் ஆக்ஞைப்படி வைத்தீசுரர் சந்நிதியை யடைந்து அக்கடவுளின் கட்டளையை நடாத்திக்கொண்டு படிக்காசுத் தம்பிரானென அதிகப் பிரபலமாய் வாழுநாளில், அத்தலத்தைச் சுட்டிப் புள்ளிருக்கு வேளூர்க்கலம்பகம் என்னும் ஓர் பிரபந்த மியற்றி அச்சந்நிதியில் அரங்கேற்றி வசித்தனர்.

அதன் பின்பு, முன்னர்த் தமக்குப் படிக்காசுதந்துதிருவருள் பாலித்த சிற்சபாநாயகர் சந்நிதியிலேயே தொண்டு செய்து சுதியடைய வேண்டுமென்னும் அவா மேலீட்டால் ஞானசாரிய ரனுமதிபெற்றுச் சிதம்பரத்தைச்சேர்ந்து, ஒரு திருமடம் வகுத்து அதிலிருந்து கொண்டு, அக்கடவுளுடைய தொண்டை வகித்துத் தினந்தோறும் ஆலயத்தை யடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசிக்கும்பொழுது, அக்கடவுள் பஞ்சாக்ஷரப்படியில் பொற்காசு ஐந்துவைத் தருளப்பெற்று, சைவாசாரியராகச் சில காலம் நன்மாணுக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம் பாலித்து வீற்றிருந்து, சில பிரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்து, அக்கடவுளுடைய திருவடி நீழலை யடைந்தனர்.

இவ்வாசிரிய ரியற்றுஞ் செய்யுட்டிறத்தைப்பற்றிப் பல பட்டடைச் சொக்கநாதப்புலவர் என்பவர்,

"மட்டாருந் தென்களந்தைப் படிக்காச னுரைத்தகவி வரைந்த வேட்டைப், பட்டாலே சூழ்ந்தாலு மூவுலகும் பரிமளிக்கும் பரிந் தவ்வேட்டைத், தொட்டாலுங் கைமணக்குஞ் சொன்னாலும் வாய் மணக்குந் துய்ய சேற்றில், நட்டாலுந் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டினது நயப்புத் தானே."

என்று புகழ்ந்திருக்கின்றனர். அன்றியும்,

"வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோ செயங்கொண்டான் விருத்தமென்னு, மொண்பாவி லுயர்கம்பன் கோவையுலா வந்தாதிக் கொட்டக் கூத்தன், கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள் வசை பாடக் காளமேகம், பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காச லாதொருவர்ப் பகரொணாதே."

எனவும் ஓர் செய்யுள் வழங்கி வருகின்றது; ஆனால் இந்நூலும் வேளூர்க் கலம்பகமுந் தவிர வேறு அரிய சந்தப் பாக்களொன்றும் கிடைக்கவில்லை; இந்நூலும் பிரதி கிடைப்ப தருமையாதலால் கிடைத்த பிரதிகளைக்கொண்டு மிக முயன்று பரிசோதித்து அச்சிடப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கணபதிதுணை.

பழமொழி விளக்கம் என்னும்

தண்டலையார் சதகம்.

காப்பு.

சீர்கொண்ட கற்பகத்தில் வாதாவிநாயகனைத் தில்லை வாழுங், கார்கொண்ட கரிமுகனை விகடசக்ர கணபதியைக் கருத்துள் வைப்பாம், பேர்கொண்டஞான நாயகிபாகன் றண்டலையெம் பெருமான் மீதில், ஏர்கொண்ட நவகண்ட மிசைந்தபழ மொழிவிளக்க மியம்பத்தானே.

வேதநெறி விளம்பியசொல் லாகமநூல் விளம்பியசொல் மிகுபுராணம், ஏதுவினிற் காட்டியசொல் விலக்கணச்சொல் லிசைந்தபொரு ளெல்லாநாடி, ஆதிமுத லுலகுதனில் விளங்குபழ மொழிவிளக்க மறிந்துபாடச், சோதிபெறு மதவேழ முகத்தொருவ னகத்தெனக்குத் துணைசெய்வானே.()

அவையடக்கம்.

வள்ளுவர்நூ லாதிபல நூலினுள வரும்பொருளை வண்மையாக, உள்ளபடி தெரிந்துணர்ந்த பெரியவர்கண் முன்னுனு மொருவன் போலப், பள்ளமுது நீருலகிற் பரவுபழ மொழிவிளக்கம் பரிந்து கூறல், வெள்ளைமதி யினங்கொல்லத் தெருவதனி லூசிவிற்கும் வினைய தாமே.

நூல்:

வரமளிக்குந் தண்டலையார் திருக்கோயி லுட்புகுந்து வலமாய் வந்தே, ஒருவிளக்கா யினும்பசுவி னெய்யுடன்று மரை நூலி னொளிர வைத்தால், கருவிளக்கும் பிறப்புமில்லை யிறப்புமில்லை கைலாசங் காணியாகும், திருவிளக்கிட் டார் தமையே தெய்வமளித் திடும்வினையுந் தீருந்தானே. (க)

கூன்செய்த பிறையணியுந் தண்டலையார் கருணைசெய்து கோடி கோடி, யான்செய்த வினையகற்றி நன்மைசெய்தா லுபகார மென்னுலுண்டோ, ஊன்செய்த வுயிர்வளரத் தவந் தான நடந்தேற வுதவியாக, வான்செய்த நன்றிக்குவையக மென் செய்யுமதை மறந்திடாதே. (உ)

அட்டதிசை யெங்கணும்போ யலைந்தாலும் பாதாள மதிற்சென்றாலும், பட்டமென வானூடு பறந்தாலு மென்ன வதிற் பயனுண்டாமோ, பிட்டுவர மண்சுமந்த தண்டலையாரே முன்னாள் பெரியோர் கையில், இட்டபடி யேயொழிய வேறு சைப் படின்வருவ தில்லை தானே. (ங)

தன்மமதைச் செயல்வேண்டுந் தண்டலைநீணெறியாரே தயவு செய்வார், வன்மவினை செயல்வேண்டாம் பொய்வே ண்டாம் பிறரையொன்றும் வருத்தல் வேண்டாம், கன்ம நெறி வரல்வேண்டாம் வேண்டுவது பலர்க்குமுப காரமா கும், நன்மை செய்தார் நலம்பெறுவர் தீமைசெய்தார் தீமை பெற்று நலிவர் தாமே. (ச)

புல்லறிவுக் கெட்டாத தண்டலையார் வளந்தழைத்த பொன்னி நாட்டிற், சொல்லறமா தவம்புரியுஞ் சௌபரியுந் துறவறத்தைத் துறந்து மீண்டான், நல்லறமாம் வள்ளுவர் போற் குடிவாழ்க்கை மனைவியுடனடத்திநின்றான், இல்லறமே பெரிதாகுந் துறவறமும் பழிப்பின்றே லெழில தாமே. (ரு)

மூக்கணார்தண் டலைநாட்டிற் கற்புடைமங் கையர் மகிமை மொழியப் போமோ, ஒக்குமெரி குளிரவைத்தா ளொருத்தி வில்லே டணையெரித்தா ளொருத்தி மூவர், பக்கமுற வமுதளித்தா ளொருத்தியெழு பரிதடுத்தா ளொருத்தி பண்டு, கொக்கெனவே நினைந்தனையோ கொங்கணவா வென்றொருத்தி கூறி னாளே. (சு)

நன்றிதரும் பிள்ளையொன்று பெற்றாலுங் குலமுழுது நன்மை யுண்டாம், அன்றியறி வில்லாத பிள்ளையொரு நூறு பெற்று மாவ துண்டோ, மன்றிடைம் புரிவாரே தண்டலையா ரேசொன்னேன் வருடந் தோறும், பன்றிபல வீன்று மென்ன குஞ்சரமொன் றீன்றதனாற் பயனுண் டாமே. (எ)

அல்லமருங் குழலாளை வரகுணபாண் டியராச ரன்பா லீந்தார், கல்லேதனின் மென்றுமிழ்ந்த வூனமுதைக் கண்ணப்பர் கனிவா லீந்தார், சொல்லியதண் டலையார்க்குக் கிரையுமா வடுவுமொரு தொண்ட ரீந்தார், நல்லதுகண் டாற்பெரியோர் நாயகனுக் கென்றதனை நல்கு வாரே. (அ)

திருவிருந்த தண்டலையார் வளநாட்டி லில்வாழ்க்கை செலுத்து நல்லோர், ஒருவிருந்தா யினுமின்றி யுண்டபகல் பகலாமோ வுறவாய் வந்த, பெருவிருந்துக் குபசாரஞ் செய்தனுப்பி யின்னமெங்கே பெரியோ ரென்று, வருவிருந்தோ டுண்பதல்லால் விருந்தில்லா துணுஞ்சோறு மருந்துதானே.

பொற்குடையும் பொற்றுகிலும் பொற்பணியுங் கொடுப்பதென்ன பொருளோ வென்று, நற்கமல முகமலர்ந்தே யுபசார மிக்கவின்சொ னடத்த னன்றே, கற்கரையு மொழிபாகர் தண்டலையார் வளநாட்டிற் கரும்பின் வேய்ந்த, சர்க்கரையின் பந்தலிலே தேன்மாரி பொழிந்துவிடுந் தன்மை தானே. (௧0)

குறும்பெண்ணா துயர்ந்த நல்லோ ராயிரஞ்சொன்னாலு மதைக் குறிக்கொ ளாமல், வெறும்பெண்ணா சையிற் சுழல்வேன் மெய்ஞ்ஞானம் பொருந்தியுனை வேண்டே னந்தோ, உறும்பெண்ணா ரமுதிடஞ்சேர் தண்டலைநீ ணெறியே யென் னுண்மை தேரில், எறும்பெண்ணா யிரமப்பா கழுதையுங் கை கடந்ததெனு மெண்ணந் தானே. (௧௧)

துப்பிட்ட வாலம்விதை சிறிதெனினும் பெரிதாகுந் தோற்றம் போலச், செப்பிட்ட தினையளவு செய்தநன்றி பனையளவாய்ச் சிறந்துதோன்றும், கொப்பிட்ட வுமைபாகர் தண்டலையார் வளநாட்டிற் கொஞ்சமேனும், உப்பிட்ட பேர் கடமை யுளவரையு நினைக்குமிந்த வுலகர் தானே. (௧௨)

மேட்டுக்கே விரைத்தவிரை வீணருக்கே செய்தநன்றி மேயும் பட்டி, மாட்டுக்கே கொடுத்தவிலை பரத்தையர்க்கே தேடியிட்ட வன்மையெல்லாம், பாட்டுக்கே யருள்புரியுந் தண்டலையார் விதிதொறும் பரப்பிடாமல், காட்டுக்கே யெறித்தநிலாக் கானதுக்கே பெய்தமழை கடுக்குங் காணே. ()

சங்கையறப் படித்தாலுங் கேட்டாலும் பிறர்க்குறுதி தனைச்சொன்னாலும், அங்கணுல கிற்சிறியோர் தாமடங்கி நடந்துகதி யடையமாட்டார், திங்களணி சடையாரே தண்டலையாரே சொன்னேன் சிறிதுகாலம், கங்கையிலே படர்ந்தாலும் பேய்ச்சுரைக்காய் நல்ல சுரைக்காயா காதே. (௧௪)

உழையிட்ட விழிமடவா ருறவுவிட்டும் வெகுளிவிட்டு முலக வாழ்விற், பிழைவிட்டு மின்னமின்ன மாசைவிடா தலக்கழியப் பெற்றே னந்தோ, தழையிட்ட கொன்றைபுனை தண்டலைநீ ணெறியேயென் றன்மை யெல்லாம், மழைவிட்டுந் தூவானம் விட்டதில்லை யாயிருந்த வண்மைதானே.

கொச்சையிற்பிள் ளைக்குதவுந் தண்டலையார் வளநாட்டிற் கொடிதாய் வந்த, வச்சிரப்பிள் ளைக்குமுன மாதவனே புத்திசொன்னான் வகையுஞ் சொன்னான், அச்சுதப்பிள் ளைக்கு மந்த வாண்டவரே புத்திசொன்னா ராத லாலே, துர்ச்சனப்பிள் ளைக்கூரார் புத்திசொல்லு வாரென்றே சொல்லுவாரே.

கறுத்தவிட முண்டருளுந் தண்டலையார் வளநாட்டிற் கடிய தீயோர், குறித்துமனை யாளரையிற் றுகிலுரிந்து மைவர்மனங் கோபித் தாரோ, பறித்தரிய பொருண்முழுதுங் கவர்ந்தாலு மடித்தாலும் பழிசெய் தாலும், பொறுத்தவரே யரசாள்வர் பொங்கினவர் காடாளப் போவர் தாமே. ()

அள்ளித்தண் ணீறணியுந் தண்டலையார் வளநாட்டி லாண்மை யுள்ளோர், விள்ளுற்ற கல்வியுள்ளோர் செல்வமுள்ளோ ரழகுடையோர் மேன்மை நோக்கி, உள்ளத்தி லழன்றழன்று நமக்கில்லை யெனவுரைத்திங் குழல்வா ரெல்லாம், பிள்ளைப்பெற் றவர்தமைப்பார்த் திருந்துபெரு மூச்செறியும் பெற்றி யோரே. (௧௮)

மண்ணுலகா ளவுநினைப்பார் பிறர்பொருண்மே லாசைவைப்பார் வலுமை செய்வார், புண்ணியமென் பதைச்செய்யார் கடைமுறையி லலக்கழிந்து புரண்டே போவார், பண்ணுலவு மொழிபாகர் தண்டலையார் வகுத்தவிதிப் படியல்லாமல், எண்ணமெல்லாம் பொய்யாகு மௌனமே மெய்யாகு மியற்கை தானே. (௧௯)

சொன்னத்தைச் சொல்லுமிளங் கிள்ளையென்பார் தண்டலையார் தொண்டு பேணி, இன்னத்துக் கின்னதெனும் பகுத்தறிவொன் றில்லாத வீன ரெல்லாம், தன்னைத்துக் கண்டவுடன் காணுமுன் முறைபேசிச் சாடை பேசி, முன்னுக்கொன் றாயிருந்து பின்னுக்கொன் றாய்நடந்து மொழிவர் தாமே. (௨௦)

கொடியருக்கு நல்லபுத்தி சொன்னாலுந் தெரியாது கொடையில் லாத, மடையருக்கு மதுரகவி யுரைத்தாலு மவர் கொடுக்க மாட்டார் கண்டீர், படியளக்குந் தண்டலைநீ ணெறியாரே யுலகமெலாம் பரவிமூடி, விடியன்மட்டு மழை பெயினு மதினோட்டாங் கிச்சின்முளை விசி டாதே (௨௧)

செங்காவி மலர்த்தடஞ்சூழ் தண்டலைநீ ணெறியேநின் செயலுண் டாகில், எங்காகி லென்னவவ ரெண்ணியதெல் லாமுடியு மில்லையாகில், பொங்காழி சூழுலகி னுள்ளங் கால் வெள்ளெலும்பாய்ப் போக வோடி, ஐங்காதம் போனாலுந் தன்பாவந் தன்னுடனே யாகுந் தானே. (௨௨)

தாயறிவாண் மகளருமை தண்டலைநீ ணெறிநாதர் தாமே தந்தை, ஆயறிவா ரெமதருமை பரவையிடந் தூதுசென்ற தறிந்தி டாரோ, பேயறிவார் முழுமூடர் தமிழருமை யறிவாரோ பேசு வாரோ, நாயறியா தொருசந்திச் சட்டிபானையினந்த நியாயந் தானே. (௨௩)

கட்டுமாங் கனிவாழைக் கனிபலவின் கனிகளுப கார மாகும், சிட்டருமவ் வணந்தேடும் பொருளையெல்லா மிரப்பவர்க்கே செலுத்தி வாழ்வார், மட்டுலவுஞ் சடையாரே தண்டலையா ரேசொன்னேன் வனங்க டோறும், எட்டிமரம் பழுத்தாலு மீயாதார் வாழ்ந்தாலு மென்னுண் டாமே. ()

ஓதரிய தண்டலையா ரடிபணிந்து நல்லவனென் றுலக மெல்லாம், போதமிகும் பேருடனே புகழ்படைத்து வாழ்பவனே புருட னல்லால், ஈதலுட னிரக்கமின்றிப் பொன் காத்த பூதமென விருந்தா லென்ன, காதவழி பேரில்லான் கழுதையோ டொக்குமெனக் காண லாமே. (௨௫)

பரியாம விடுஞ்சோறு மூமைகண்ட கனவுமொன்று பரிசி லீயான், அரிதான செந்தமிழி னருள்சிறிது மில்லா

தா னறிவு மேதான், கரிகாலன் பூசைபுரி தண்டலைநீ ணெறியாரே கதித்த வோசை, தெரியாத செவிடன்கா தினிற்சங்கு குறித்ததெனச் செப்ப லாமே. (உசு)

முன்னரிய மறைவழங்குந் தண்டலையா ராகமத்தின் மொழிகே ளாமல், பின்னுயிரை வதைத்தவனுங் கொன்றவனுங் குறைத்தவனும் பேரு ளோனும், அந்நெறியே சமைத்தவனு முண்டவனு நரகுறுவ ராத லாலே, தன்னுயிர்போ லெந்நாளு மன்னுயிருக் கிரங்குவதுந் தக்க தாமே. (உஎ)

உருவெடுத்த நாண்முதலா வொருசாணும் வளர்க்கவுடனுழல்வ தல்லால், மருவிருக்கு நின்பாத மலர்தேடித் தினம்பணிய மாட்டே னந்தோ, திருவிருக்கு மணிமாடத் தண்டலைநீ ணெறியேயென் செய்தி யெல்லாம், சருகரிக்க நேரமன்றித் தீக்காய நேரமில்லாத் தன்மை தானே. (உஅ)

காதிலே திருவேடங் கையிலே செபமாலை கழுத்தின் மார்பின், மீதிலே தாழ்வடங்கண் மனதிலே கரவடமாம் வேடமாமோ, வாதிலே யயன்றேடுந் தண்டலைநீ ணெறியாரே மனிதர் காணும், போதிலே மவுனமிராப் போதிலே ருத்ராக்ஷப் பூனை தானே. (உகூ)

மானென்று வடிவெடுத்து மாரீசன் போய்மடிந்தான் மானே யென்று, தேனென்று மொழிபேசிச் சீதைதனைச் சிறையிருக்கத் திருடிச் சென்றோன், வானென்று மரசிழந்தான் தண்டலையார் திருவுளத்தின் மகிமை காணீர், தானென்று நினைக்கையிலே தெய்வமொன்று நினைப்பதுவுஞ் சகசந் தானே. (௩0)

கைசொல்லும் பணிகாட்டுங் களிற்றுரியார் தண்டலையைக் காணார் போலப், பொய்சொல்லும் வாயினர்க்குப் போசனமுங் கிடையாது பொருளில் லாது, மைசொல்

லுங் காரளிசூழ் தாழைமலர் பொய்சொல்லி வாழ்ந்ததுண் டோ, மெய்சொல்லி வாழாதான் பொய்சொல்லி வாழ்வ தில்லை மெய்ம்மை தானே. (௩௧)

அந்தணரை நல்லவரைப் பரமசிவ னடியவரை யகந் தை யாலோர், நிந்தனைசொன் னாலுமென்ன வைதாலு மெ ன்ன வதி னிஷேதமுண்டோ, சுந்தரர்க்குத் தூதுசென்ற தண்டலைநீ ணெறியாரே துலங்கும் பூர்ண, சந்திரனைப் பார்த் துநின்று நாய்குரைத்த போதிலென்ன தாழ்ச்சி தானே. ()

கோடாமற் பெரியவர்பா னடப்பதன்றிக் குற்றமுடன் குறைசெய் தோர்கள், ஆடாகிக் கிடந்தவிடத் ததன்மயி ருங் கிடவாம வழிந்துபோவார், வீடாநற் கதியுதவுந் தண் டலையா ரேசொன்னேன் மெய்யோ பொய்யோ, கோடாலிக் காம்பேதன் குலத்தினுக்குக் கேடான கொள்கை தானே.()

சின்னமெங்கே கொம்பெங்கே சிவிகையெங்கே பரியெ ங்கே சிவியா ரெங்கே, பின்னையொரு பாழுமில்லை நடக்கை குலைந் தாலுடனே பேய்பே யன்றோ, சொன்னவிலுந் தண் டலையார் வளநாட்டிற் குங்கிலியத் தூபங் காட்டும், சன்ன தமா னது குலைந்தாற் கும்பிடெங்கே வம்பரிது தனையெண் ணுரே. (௩௪)

சிறுபிறைதுன் னியசடையார் தண்டலைசூழ் பொன் னிவளஞ் செழித்த நாட்டில், குறையகலும் பெருவாழ்வு மனைவியுமக் களும்பொருளாக் குறித் திடாமல், மறைப யில் பத்திரகிரியும் பட்டினத்துப் பிள்ளையுஞ்சேர் மகிமை யாலே, துறவறமே பெரிதாகுந் துறவிக்கு வேந்தனொரு துரும்பு தானே. (௩௫)

பேரியைக்குஞ் சுற்றமுடன் மைந்தருமா தருஞ்சூழப் பிரபஞ் சத்தே, பாரியையுற் றிருந்தாலுந் திருநீற்றிற் கழற்

காய்போற் பற்றில் லாமல், சீரிசைக்குந் தண்டலையா ரஞ்செழுத்தை நினைக்கின் முத்தி சேர லாகும், ஆரியக்கூத் தாடுகினுங் காரியமேற் கண்ணூவ தறிவு தானே. (௩௬)

இரந்தனையித் தனைநாளும் பரந்தனைநா னென்றலைந்தா யினிமேலேனும், கரந்தைமதி சடையணியுந் தண்டலைநீ ணெறியாரே காப்பா ரென்னும், உரந்தனைவைத் திருந்தபடி யிருந்தவருக் குள்ளதெல்லா முண்டா முண்மை, மரந்தனைவைத் தவர்நாளும் வாடாமற் றண்ணீரும் வார்ப்பர் தாமே.

நாற்கவியும் புகழவருந் தண்டலையா வளநாட்டி னல்ல நீதி, மார்க்கமுட னடந்து செங்கோல் வழுவாமற் புவியாளும் வண்மை செய்த, நீர்க்கமுள்ள வரசனையே தெய்வமென்பார் கொடுங்கோன்மை செலுத்தி நின்ற, மூர்க்கமுள்ள வரசனுந்தன் மந்திரியு மாழ்நரகின் மூழ்குவாரே. (௩௮)

ஓதரிய வித்தைவந்தா லுரியசபைக் கழகாகு முலகில்யார்க்கும், ஈதலுட னறிவுவந்தா லினியகுணங் களுக்கழகா யிருக்கு மன்றோ, நீதிபெறு தண்டலையார் திருநீறு மெய்க்கழகாய் நிறைந்துதோன்றும், காதிலணி கடுக்கனிட்டான் முகத்தினுக்கே யழகாகிக் காணுந் தானே. (௩௯)

பாரதியா ரண்ணுவிப் புலவரென்பார் கல்வியினிற் பழக்க மில்லார், சீரறியார் தலையறியார் பல்லக்கே றுவர் புலமை செலுத்திக் கொள்வார், ஆரணியுந் தண்டலைநீ ணெறியாரே யிலக்கணநூ லறியா ரேனும், காரிகையா கிலுங் கற்றுக் கவிசொல்லார் பேரிகொட்டக் கடவர் தாமே. (௪௦)

அருண்மிகுத்த வாகமநூல் படித்தறியார் கேள்வியையு மறியார் முன்னே, இருவினையின் பயனறியார் குருக்களென்றே யுபதேச மெவர்க்குஞ் செய்வார், வரமிகுத்த தண்ட

லநீ ணெறியாரே யவர்கிரியா மார்க்க மெல்லாம், குருடனு
க்குக் குருடன்கோல் கொடுத்துவழி காட்டிவருங் கொள்
கை தானே. (சக)

நேற்றுள்ளா ரின்றிருக்கை நிச்சயமோ வாதலினு னி
னைந்தபோதே, ஊற்றுள்ள பொருளுதவி யறந்தேடி வைப்ப
தறிவுடைமை யன்றோ, கூற்றுள்ள மலையவருந் தண்டலையா
ரேசொன்னேன் குடபால்விசும், காற்றுள்ள போதெவருந்
தூற்றிக்கொள் வதுநல்ல கருமந் தானே. (சஉ)

வர்க்கத்தார் தமைவெறுத்த விருத்தருமாய் மெய்ஞ்
ஞான வடிவ மானோர், கறகட்டா கியமடமுங் காணியுஞ்
செம் பொனுந்தேடுங் கருமமெல்லாம், பொற்கொத்தாஞ்
செந்நெல்வயற் றண்டலையா ரேசொன்னேன் பொன்னு டா
ளும், சொர்க்கத்தே போம்போதுங் கக்கத்தே ராட்டினத்
தைச் சுமந்த வாறே. (சங)

ஆம்பிள்ளா யெனக்கொடுக்கும் பெரியோரை யடுத்த
வரை யவனிக்கெல்லாம், நாம்பிள்ளா யதிகமென்பார் நண்
ணுரு மேவல்செய நாளும் வாழ்வார், வான்பிள்ளா யெனு
மேனித் தண்டலையார் பூஷணமாய் வளர்ந்த நாகம், என்
பிள்ளாய் கருடாநீ சுகமோவென் றுரைத்ததித மென்னலா
மே. (சச)

வடியிட்ட புல்லர்தமை யடித்தாலும் விடுவதுண்டோ
மலிநீர்க் கங்கை, முடியிட்ட தண்டலைநா தரைப்புசழிற்பெரு
வாழ்வு முழுது முண்டாம், மிடியிட்ட வினைதீருந் தெய்வமிட்
டும் விடியாமல் வீணர் வாயிற், படியிட்டு விடிவதுண்டோ
வவரருளே கண்ணுகப் பற்று வீரே. (சரு)

பொலியவளம் பலதழைத்த தண்டலைநீ ணெறிபாதம்
போற்றி நாளும், வலியவலஞ் செய்தறியீர் மறஞ்செய்வீர்

நமன்றூதர் வந்து கூடி, மெலியவரைந் திடுபொழுது கலக் கண்ணீ ருகுத்தாலும் விடுவ துண்டோ, எலியழுது புலம் பிடினும் பூனைபிடித் ததுவிடுமோ வென்செய் வீரே. (சகூ)

மற்றவரோ தமிழ்பாடி நாட்டவல்லார் நக்கீரர்வலிய ராகி, வெற்றிபுனை மீனாக்ஷி சுந்தரநா யகரடுத்து விளம்பும் போதில், பற்றுளதண் டலைவாழுங் கடவுளென்றும் பாரா மற் பயப் படாமல், நெற்றிவிழி காட்டுகினுங் குற்றமே குற் றமெனறு நிறுத்தி னாரே. (சள)

சீரிலகுந் தண்டலையார்திருவருளா லகமேறிச் செழித்த நாளில், பாரியென வாயிரம்பேர்க் கன்னதானங்கொடுக்கும் பலனைப் பார்க்க, நேரிடும்பஞ் சந்தனிலே யெவ்வளவா கிலுங் கொடுத்தா னீதி யாகும், மாரிபதின் கலநீரிற் கோ டைதனி லொருகுடநீர் வணமை தானே. (சஅ)

பிறக்கும்போ தொருபொருளுங் கொடுவந்த தில்லையுயிர் பிரிந்து மண்மேல், இறக்கும்போ திலுங்கொண்டு போவ தில்லை யென்றுசும்மா விருந்து வீணே, சிறக்குந்தா யினு மருள்வார் தண்டலையிற் சேராமற் றேச மெல்லாம், பறக் குங்கா கமதிருக்குங் கொம்பறியா தெனத்திரிந்து பயன்பெ றுமே. (சகூ)

வைதிடினும் வாழ்த்திடினு மின்பதுன்பம் வந்திடினும் வம்பு கோடி, செய்திடினுந் தண்டலைநீ ணெறியார்தஞ் செ யலென்றே தெளிவ தல்லால், மெய்தவிர வவர்செய்தா ரிவர்செய்தா ரெனநாடி வெறுக்க லாமோ, எய்தவர்தம் மருகிருக்க வம்பைநொந்த கருமமென்ன வியம்பு வீரே. ()

வாங்கால முண்டசெழுந் தண்டலைபா ரடிபோற்றி வண ங்கி நாடிப், போங்காலம் வருமுன்னே புண்ணியஞ்செய் தரி யகதி பொருந்து ருமல், ஆங்கால முள்ளதெல்லாம் விபசார

மாகியறி வழிந்து வீணே, சாங்காலஞ் சங்கரா சங்கரா வெ ணின்வருமோ தருமந் தானே. (ருக)

சுற்றமாய் நெருங்கியுள்ளார் தனையடைந்தார் கற்றறிந் தார் துணைவே றில்லார், உற்றவே தியர்பெரியோர்க் குதவி யன்றிப் பிறர்க்குதவு முதவி யெல்லாம், சொற்றநான் மறை பாவுந் தண்டலையா ரேசொன்னேன் சுமந்தே நொந்து, பெ ற்றதாய் பசித்திருக்கப் பிராமணபோ சனநடத்தும் பெரு மை தானே. (ருஉ)

துன்மார்க்கர்க் காயிரந்தான் சொன்னாலு மறந்துவிட் டுத் துடுக்கே செய்வார், சன்மார்க்கர்க் கொருவார்த்தை சொலுமளவே மெய்யதனிற் றழும்பாக் கொள்வார், பன்மா ர்க்க மறைபுகழுந் தண்டலையா ரேசொன்னேன்பதமேயான, நன்மாட்டுக் கோரடியா நற்பெண்டீர்க் கொருவார்த்தை நடத்தை யாமே. (ருங)

கரப்பார்க்கு நல்லகதி வருவதில்லை செங்கோலிற் கடல் சூழ் வையம், புரப்பார்க்கு முடிவிலே சுவர்க்கமல்லா னரக மில்லை பொய்யி தென்றால், உரப்பார்க்கு நலம்புரியுந் தண் டலையா ரேசொன்னே னொருமையாக, இரப்பார்க்கு வெண் சோறு பஞ்சமுண்டோ வொருக்காலு மில்லை தானே. ()

படுங்கோல மறியாமற் றண்டலையார் திருப்பணிக்கும் பங்கஞ் செய்வார், நெடுங்கோளுந் தண்டமுமாய் வீணரை வீணனைப்போ னீதி செய்வார், கெடுங்கோப மல்லாமல் விளைவுண்டோ மழையுண்டோ கேள்வி யுண்டோ, கொடுங் கோன்மன் னவனாட்டிற் கடும்புலிவா ழுங்காடு குணமென் பாரே. (ருரு)

உள்ளவரைக் கெடுத்தோரு முதவியற்று வாழ்ந்தோரு முரைபெற் றோருந், தள்ளிவழக் குரைத்தோருஞ் சற்குரு

வைப் பழித்தோருஞ் சாய்ந்தே போவார், பள்ளவயற் றண் டலையார் பத்காடி பணிந்தோரும் பாடினோரும், பிள்ளை களைப் பெற்றோரும் பிச்சையிட்ட நல்லோரும் பெருகு வாரே. (௫௬)

விற்பனர்க்கு வாழ்வுவந்தான் மிகவணங்கிக் கண்ணோ ட்டமிகவுஞ் செய்வார், சொற்பருக்கு வாழ்வுவந்தாற் கண் டெரியா திறுமாந்து துன்பஞ் செய்வார், பற்பலர்க்கு வாழ் வுதருந் தண்டலையா ரேசொன்னேன் பண்பில் லாத, அற்ப ருக்கு வாழ்வுவந்தா லர்த்தராத் திரிகுடைமே லாகுந் தானே. (௫௭)

விசையமிகுந் தண்டலையார் வளநாட்டி லொருத்தர் சொல்லை மெய்யா வெண்ணி, வசைபெருக வழியாயஞ் செய் துபிறர் பொருளையெல்லாம் வலிய வாங்கித், திசைபெருகுங் கீர்த்திபென்றுந் தன்மமென்றுந் தானமென்றுஞ் செய்வ தெல்லாம், பசுவினையே வதைசெய்து செருப்பினைத்தா னங்கொடுக்கும் பண்பு தானே. (௫அ)

சிறியவரா முழுமூடர் துரைத்தனமா யுலகாளத் திறம் பெற்றாலும், அறிவுடையார் தங்களைப்போற் சற்குணமு முடையோர்க ளாகமாட்டார், மறிதருமான் மழுவேந்துந் தண்டலையா ரேசொன்னேன் வாரி வாரிக், குறுணிமைதா னிட்டாலுங் குறிவடிவங் கண்ணாகிக் குணங்கொ டாதே.()

கற்றவர்க்குக் கோபமிலலை கடந்தவர்க்குச் சாதியில்லை கருணை கூர்ந்த, நற்றவர்க்கு விருப்பமில்லை நல்லவருக் கொ ருகாலு நரக மில்லை, கொற்றவருக் கடிமையில்லை தண்டலை யார் மலர்ப்பாதங் கும்பிட் டேத்தப், பெற்றவர்க்குப் பிற ப்பில்லை பிச்சைசோற் றினுக்கில்லை பேச்சுத்தானே. (௬0)

பரங்கருணை வடிவாகுந் தண்டலையார் வளநாட்டிற் பரு வஞ் சேர்ந்த, சரங்குலவு காமகலை தனையறிந்த வதிரூபத்

தைய லாரை, வரம்புறுதா ளாண்மையில்லா மட்டிகளுக் கேகொடுத்தால் வாய்க்குமோ தான், குரங்கினது கையினறும் பூமாலை தனைக்கொடுத்த கொள்கை தானே. (௯௧)

பிரசமுண்டு வரிபாடுந் தண்டலையார் வளநாட்டிற் பெண்களோடு, சரசமுண்டு போகமுண்டு சங்கீத முண்டு சுகந் தானே யுண்டிங், குறைசிறந்த வறுமையுண்டோ விடுக்கணுண்டோ வொன்றுமில்லை யுள்ளுக் கெல்லாய், அரிசியுண் டேல் வரிசையுண்டா மக்காளுண் டாகின்மச்சா னன்புண் டாமே. (௯௨)

தத்தைமொழி யுமைசேருந் தண்டலையார் பொன்னிவளந் தழைத்த நாட்டில், வித்தகமந் திரியில்லாச் சபைதனிலே நீதியில்லை வேந்தர்க் கெல்லாம், புத்திநெறி நீதிசொல்ல மந்திரியல் லாதொருவர் போதிப் பாரோ, நிதநலுமுண் சோற்றின்முழுப் பூசினிக்காய் மறைத்ததுவு நிசமதாமே. (௯௩)

நேசமுடன் சபையில்வந்தால் வேளையறிந் திங்கிதமாகிருபர் முன்னே, பேசுவதே யுசிதமல்லா னடுவிலொருவன்குழறிப் பேச லெல்லாம், வாசமிகுந் தண்டலைநீ ணெறியாரே யபிஷேக மலிநீ ராட்டிப், பூசைபண்ணும் வேளையிலே கரடியைவிட் டோட்டுவது போலுந் தானே. (௯௪)

மண்ணுலகிற் பிறர்குடியை வஞ்சனையிற் கெடுப்பதற்கு மனதினாலே, உன்னிடினு முரைத்திடினு மவன்றானே கெடுவனென்ப துண்மை யன்றோ, தென்னவன்சோ ழன்பணியுந் தண்டலைநீ ணெறியாரே தெரிந்து செய்யுந், தன்வினைதன் னைச்சுடவோட் டப்பம்வீட் டைச்சுடவுந் தாங்கண் டோமே. (௯௫)

முன்பெரியோர் தொண்டுபட்டு நடந்தவழி தனைப் பழி
த்து முரணே பேசிப், பின்பலரை யுடன்கூட்டி நூதனமா
நடத்துவது பிழைபா டெய்தில், துன்பறியாக் கதியருளுந்
தண்டலைநீ ணெறியாரே தூய ளாகி, அன்புளதா யைப்ப
ழித்து மகளேதோ செயத்தொடங்கு மறிவு தானே. (௬௬)

தண்ணமரு மலர்ச்சோலைத் தண்டலைநீ ணெறியேநின்
றன்னைப் பாடில், எண்ணமிக விம்மையிலு மறுமையிலும்
வேண்டியதுண் டிதைப்போ ராடல், மண்ணின்மிசை நரஸ்
துதிகள் பண்ணியலைந் தேதிரிபா வாண ரெல்லாம், வெண்
ணெய்தம திடத்திருக்க நெய்தேடிக் கொண்டலையும் வீணர்
தாமே. (௬௭)

அந்தணர்க்குத் துணைவேத மரசருக்குத் துணைவயவா
ளவனிமீது, மைந்தருக்குத் துணைதாயார் தூதருக்குத் து
ணைமதுர வார்த்தை யன்றோ, நந்தமக்குத் துணையான
தண்டலைநீ ணெறியாரே நண்ப ரான, சுந்தரர்க்குத் துணை
நாளு மேழையர்க்குத் தெய்வமே துணையென் பாரே. (௬௮)

போரஞ்சா ரதிவீரர் பொருளஞ்சார் விதரணஞ்சேர்
புருஷர் தோயும், நீரஞ்சார் மறைமுனிவர் நெருப்பஞ்சார்
கற்புடைய நிறைசேர் மின்னார், வாரஞ்சா முலையிடஞ்சேர்
தண்டலையா ரேசொன்னேன் மதமா வென்னுங், காரஞ்சா
திளஞ்சிங்கங் கனத்தவலி யாந்தூதன் காலஞ் சானே. (௬௯)

உபசாரஞ் செய்பவரை விலக்கிடினு மவர்செய்கைபொ
ழிந்துபோகா, தபசாரஞ் செய்வாரை யடித்தாலும் வை
தாலு மதுவில் லாது, சுபசாரத் தண்டலையார் வளநாட்டிற்
றிருடருக்கத் தொழினில் லாது, விபசாரஞ் செய்வாரை
மேனியெல்லாஞ் சுட்டாலும் விட்டி டாரே. (௭௦)

சகமிக்க தண்டலையா ரடிபோற்று மகராசர் சபையில் வந்தால், சுகமிக்க வேசையர்க்குப் பொன்னூறு கொடுப்பர் தமிழ் சொன்ன பேர்க்கோ, அகமிக்க சோறுவோ ரந்தணருக் கெனினுழி யரிசி யீவார், பகடிக்கோ பணம்பத்துத் திருப்பாட்டுக் கொருகாசு பாலிப் பாரே. (எக)

பணந்தானே யறிவாகும் பணந்தானே வித்தையுமாம் பரிந்து தேடும், பணந்தானே குணமாகும் பணமில்லா தவர் பிணமாம் பான்மை சேர்வர், பணந்தானே பேசுவிக்குந் தண்டலைநீ ணெறியாரே பார்மீ திற்றான், பணந்தானே பந்தியிலே குலந்தானே குப்பையிலே படுக்குந் தானே. (எஉ)

புனங்காட்டு மண்ணும்விண்ணு மஞ்சவருங் காலனையும் போடா வென்றே, இனங்காட்டு மார்க்கண்டன் கடிந்துபதி னறுவய தென்றும் பெற்றான், அனங்காட்டுந் தண்டலையா ரடியாரெல் லாமொருவர்க் கஞ்சு வாரோ, பனங்காட்டு நரிதானுஞ் சலசலப்புக் கொருநாளும் பயப்படாதே. (எங)

சீரிலகுந் தண்டலையார் வளநாட்டி லொருதோழன் றீமைதீர, வாரமிகும் பிள்ளைதனை யரிந்துண்டா னொருவேந் தன் மணந்து கொண்ட, ஆர்வமிகு மனைக்கிழத்தி யாண்டிச்சி வடிவுகொண்டா ளாதலாலே, ஊரிலொரு வன்றோழ னொருமற்ற தேதாரமுண்மை தானே. (எச)

தானவனு கியஞானச் செயலுடையார் மாதர்முலை தழுவினாலும், ஆனதொழில் வகைவகையாச் செய்தாலு மனுபோக மவாபா லுண்டோ, கானுறையுந் தண்டலையா ரடிபோற்றுஞ் சுந்தரனார் காமி போலாய், மேனவிலுஞ் சுகம்படுக்கை மெத்தையறி யாதெனவே விளம்பினாரே. (எரு)

சோறென்ன செய்யுமெல்லாம் படைத்திடவே செய்யுமருள் சுரந்து காக்கும், சோறென்ன செய்யுமெல்லா மழி

த்திடவே செய்யுமதன் சொரூப மாக்கும், சோறென்ன வெளிதேயோ தண்டலையார் தம்பூசை துலங்கச் செய்யும் சோறென்ன செய்யுமெனிற் சொன்னவண்ணஞ் செயும்பழமை தோற்றுந்தானே. (எ௬)

எத்தருக்கு மூனுத்தருக்கு மீனருக்கு மூடருக்கு மிரக்கம் பாரா; மத்தருக்குங் கொடிதாமவ் வக்குணமே நற்குணமா வாழ்ந்து போவார், பத்தருக்கு நலங்காட்டுந் தண்டலையா ரேயறிவார் பழிப்பா ரேனும், பித்தருக்குத் தங்குணமே நாலினுஞ்செம் மையதான பெற்றி யாமே. (எஎ)

பன்னகவே ணிப்பரமர் தண்டலையார் நாட்டிலுள பலருங் கேளீர், தன்னறிவு தன்னினைவு தன்மகிமைக் கேற்ற நடை தகுமே யல்லால், சின்னவரும் பெரியவர்போ லே நடந்தா லுள்ளதும்போஞ் சிறிய காகம், அன்னநடை நடக்கப்போய்த் தன்னடையுங் கெட்டவகை யாகுந் தானே. ()

பேரான கவிராச ருடன்சிறிய கவிகளுமோர் ப்ரபந்தஞ் செய்வார், வீராதி வீரருடன் கோழைகளும் வாள்பிடித்து விருது சொல்வார், பாராளுந் தண்டலைநீ ணெறியாரே யிருவகையும் பகுத்துக் காணில், ஆராயு மகதேவ ராடிடத்துப் பேய்களுமின் றாடு மாறே. (எ௯)

செழுங்கள்ளி நிறைசோலைத் தண்டலைநீ ணெறியாரே திருடிக் கொண்டே, எழுங்கள்ளர் நல்லகள்ளர் பொல்லாத கள்ளரினி யாரோ வென்றால், கொழுங்கள்ளர் தம்முடன்கும் பிடுங்கள்ளர் திருநீறு குழைக்குங் கள்ளர், அழுங்கள்ளர் தொழுங்கள்ள ராசாரக் கள்ளரிவ ரைவர் தாமே. ()

தனத்திலே மிகுத்த செழுந் தண்டலையார் பொன்னிவளந் தழைக்க நாட்டில், இனத்திலே மிகும் பெரியோர் வாக்குமன மொன்றாகி யெல்லாஞ் செய்வார், சினத்திலே

மிருஞ் சிறியோர் காரியமோ சொல்வதொன்று செய்வதொன்று, மனத்திலே பகையாகி யுதட்டிலே யுறவாகி மடிவர் தாமே, (அக)

தேரோடு மணிவீதித் தண்டலையார் வளங்காணுந் தேசமெல்லாம், போரோடும் விறல்படைத்து வீராதி வீரரென்னும் புகழே பெற்றார், நேரோடு முலகத்தோ டொன்றுபட்டு நடப்பதுவே நீதியாகும், ஊரோட வுடனோட நாடோட நடுவோட லுணர்வு தானே. (அஉ)

இழைபொறுத்த முலைபாகர் தண்டலையார் வளநாட்டிலெடுத்த ராகம், தழுதழுத்துப் பாடுவதின் மௌனமாயிருப்பதுவே தக்க தாகும், குழைகுழைத்த கல்வியினுங் கேள்வியினுங் கல்லாமை குணமே நாளும், வழுவழுத்த வுறவதனின் வயிரம்பற்றியபகையே வண்மை யாமே. (அங)

அருப்பயிலுந் தண்டலைவாழ் சிவனடியா ரெக்குலத்தோ ராணு மென்னை, உருப்பயிலுந் திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டவுட னுகந்துபோற்றி, இருப்பதுவே முறைமையல்லா லேழையென்றுஞ் சிறியரென்று மிகழ்ந்துகூறின், நெருப்பினையே சிறிதென்று முன்றானே தனின்முடிய நினைந்த வாறே. (அச)

உரங்காணும் பெண்ணாசை கொடிதாகும் பெண்புத்தி யுதவா தாகும், திரங்காணும் பெண்வார்த்தை தீதாகும் பெண்சென்மம் சென்ம மாமோ, வரங்காணுந் தண்டலைநீணெறியாரே பெண்ணிடத்தின் மயக்கத் தாலே, இரங்காத பேருமுண்டோ பெண்ணென்றவுடன் பேயு மிரங்குந் தானே. (அரு)

மையிலே தோய்ந்தவிழி வஞ்சியரைச் சேர்ந்தவர்க்கு மறுமை யில்லை, மெய்யிலே பிணியுமுண்டாங் கைப்பொ

ருளுங் கேடாகி விழல ராவார், செய்யிலே வளர்ந்தழைத்த
தண்டலையார் வளநாட்டிற் றெளிந்த தன்றோ, கையிலே
புண்ணிருக்கக் கண்ணாடி பார்ப்பதென்ன கருமந் தானே.()

காலமறி தண்டலையார் வளநாட்டிற் கொலைகளவு கள்
ளே காமம், சாலவருங் குருநிந்தை செய்பவர்பான் மேவி
யறந் தனைச்செய் தற்கும், சீலமுடை யோர்வினையார் பனை
யடியி லேயிருந்து தெளிந்த வாவின், பாலினையே குடித்
தாலுங் கள்ளென்பார் தள்ளென்பார் பள்ளென் பாரே. ()

கைக்கெட்டா தொருபொருளுங் கண்டவர்க்கு நகை
யாகுங் கனமே யில்லை; இக்கட்டாம் வருவதெல்லாம் லாப
முண்டோ கவறுகையி லெடுக்க லாமோ, திக்கெட்டே
றியகீர்த்தித் தண்டலையார் வளநாட்டிற் சிசி யென்னச்,
சொக்கட்டா னெடுத்தவர்க்குச் சொக்கட்டான் சூதுபொல்
லாச் சூது தானே. (அஅ)

தனமேவும் புற்றடிமண் குருந்தடிமண் பிரமகுண்டந்
தன்னி லேய்மண், மனமேவு மணியுடனே மந்திரமுந் தந்
திரமு மருந்து மாகி: இனமேவுந் தண்டலையார் தொண்ட
ருக்கு வந்தபிணி யெல்லாந் தீர்க்கும், அனுபோகந் தொலை
ந்தவுடன் சித்தியாம் வேறுமுள வவிழ்தந் தானே. (அகூ)

கானமருங் கவரியொரு மயிர்படினு மிறக்குமது கழு
தைக் குண்டோ, மானமுடன் வாழ்பவனே மாபுருஷன்
சுயோதனனை மறந்தா ருண்டோ, ஆனகஞ்சே ரொலிமுழங்
குந் தண்டலையா ரேசொன்னே னரைக்கா சுக்குப், போ
னவபி மானமினி யாயிரம்பொன் கொடுத்தாலும் பொரு
ந்தி டாதே. (கூ0)

நிலைசேரு மதிகவித ரணசுமுக துரைகளுட னேச மா
கிப், பலநாளு மேயவரை யடுத்தவர்க்குப் பலனுண்டாம்

பயமு மில்லை, கலைசேருந் திங்களணி தண்டலையா ரேசொ
ன்னேன் கண்ணிற் காண, மலைமீதி லிருப்பவரை வந்து
பன்றி பாய்வதெந்த வண்ணந் தானே. (௬௧)

பொறுமையுட னறிவுடையா ரிருந்தவிடம் விளக்கேற்
றிப் புகுத வேண்டும், கெறுவமுட னகந்தையுள்ளா ரிறு
மாந்து நடந்துதலை கிழாய் வீழ்வார், வறுமையினு மறுமை
யினுங் காணலாந் தண்டலையார் வாழு நாட்டில், நிறைகுட
மோ தளும்பாது குறைகுடமே கூத்தாடி நிற்ப தாமே. ()

ஞாலமுறு நல்லவர்க்குச் செல்வம்வந்தா லெல்லவர்க்கு
நாவலோர்க்கும், காலமறிந் தருமையுடன் பெருமையறிந்
துதவிசெய்து கனமே செய்வார், மாலறியாத் தண்டலைநீ
ணெறியாரே யவரிடத்தே வருவார் யாரும், ஆலமரம் பழு
த்தவுடன் பறவையின்பாற் சீட்டெவரே யனுப்புவாரே. ()

சேணிலகு மதிச்சடையார் தண்டலையார் வளநாட்டிற்
சிறந்த பூணிற், காணவரு நாணுடையார் கனமுடையா ரல்
லாதார் கருமமெல்லாம், ஆணவலம் பெண்ணவல மாடிய
கூத் தலைமெண வலைந்து கேடாம், நாணமில்லாக் கூத்தி
யர்க்கு நாலுதிக்கும் வாயிலெனு நடத்தை யாமே. (௬௪)

அடுத்தமனை தொறும்புகுவாள் கணவனுண்ணு முனமுண்
பா ளடக்க மில்லாள், கடுத்தமொழி பேசிடுவாள் சிறுகன
ந்தேடு வெளிவலைக் கலந்து வாழ்தல், எடுத்தவிடைக் கொ
டியாரே தண்டலையா ரேயெவர்க்கு மின்ப மாமோ, குடித்
தனமே கெடவேண்டிப் பிடாரிதனைப் பெண்டுவைத்துக்
கொண்ட தாமே. (௬௫)

களித்துவருஞ் செல்வருக்கு வலிமையுண்டு மிடியருக்
குக் கனந்தா னுண்டோ, வளைத்தமலை யெனுஞ்சிலையார் தண்

டலைசூழ் தருமுலக வழக்கம் பாரீர், ஒளித்திடுவர் தம்மனை
யிற் பெண்டீரைக் கண்டவரு மொன்றும் பேசார், இளைத்
தவன்பெண் டீரென்று மெல்லார்க்கு மச்சினியா யியம்பு
வாரே. (கூசு)

நொந்தவரும் பசித்தவரும் விருந்தினரும் விரகினரு
நோயுள் ளோருந், தந்தமது வருத்தமல்லாற் பிறருடைய
வருத்தமது சற்று மெண்ணார், இந்துலவுஞ் சடையாரே
தண்டலையா ரேசொன்னே னீன்ற தாயின், அந்தமுலைக் குத்
துவலி சவலைமகவோ சிறிது மறிந்திடாதே. (கூஎ)

ஆழியெல்லாம் பாலாகி யவனியெல்லா மன்னமய மானா
லென்ன, சூழவரு மிரவலர்க்குப் பசிதீர வுண்டிருக்குஞ் சுக
ந்தானுண்டோ, ஏழுலகும் பணியவருந் தண்டலையாரேசொ
ன்னே னெந்த நாளும், நாழிநெல்லுக் கொருபுடவை விற்
றாலு நிருவாண நாய்க்குத் தானே. (கூஅ)

கொச்சையிலே பாலுமுண்டோ கூத்தியர்க டம்மிடத்
திற் குணந்தானுண்டோ, துச்சரிடத் தறிவுண்டோ துச்ச
ரெங்கே போனாலுந் துரையா வாரோ, நச்சரவத் தொடை
யாரே தண்டலையா ரேயிந்த நாட்டல்லாமல், அச்சியிலேபோ
னாலு மகப்பைபரைக் காசதன்மே லார்கொள்வாரே. (கூகூ)

நித்தமெழு நூறுநன்றி செய்தாலு மொருதீது நேரே
வந்தால், அத்தனையுந் தீதென்பார் பழிகருமக் கயவர்குண
மகற்றலாமோ, வித்தகஞ்சேர் தண்டலையார் வளநாட்டிற்
சாம்பலிட்டு விளக்கினாலும், எத்தனைசெய் தாலுமென்ன பித்
தளைக்குத் தன்னுற்ற மியற்கையாமே. (கoo)

பழமொழி விளக்கமென்னும் தண்டலையார் சதகம்

முற்றிற்று.

சில பிரதிகளிலே அதிகமாகக் காணப்படும் பாடல்கள்.

வம்பமொல்லா மாதிக்க மிகுந்திருந்தா லென்னவது மாறியோய்ந்த, பம்பரமாய் மூலையினிற் கிடந்திட்டா லென்னவதிற் பலனுண்டாமோ, கம்புலவுந் தண்டலையார் வளநாட்டில் வருந்துபல கழுதை தாழும், அம்புவியிற் கிடந்தென்ன பாதாளந் தனிற்கிடந்தென் னுருந் தானே. (க)

தண்டலையா ரடிபணிந்து தவந்தான மூபகாரந் தருமஞ்செய்து, கொண்டபொருள் விலைவாசி காணிதே டிக்கோடி கொடுப்ப தல்லால், வண்டருமா யொன்றுபத்து விலைகூறிய நியாய வட்டி வாங்கிக், கண்டவர்தங் கடுந்தேட்டுக் கண்ணையறக் கெடுக்குமிது கருமந்தானே. (உ)

இதுகரும மிதனாலே யிதைமுடிப்பா யெனத்தொழிலையெண்ணிச் செய்தால், அதுகருமம் பாராமற் றிருடியுமள்ளியும்புரட்டா யலைவ தெல்லாம், மதியணியுந் தண்டலையார் வளநாட்டி னீராடு மாதர் தங்கள், முதுகினைத்தேயெனச் சொன்னால் மூலைமீது கையையிட்ட முறைமை தானே. (௩)

பார்க்குளழி விருந்தாலும் படித்தாலுங் கேட்டாலும் பணிந்து வேத, மார்க்கமுடனடந்தாலுஞ் சிறியவர்க்குப் பெரியவர்த மகிமை யுண்டோ, ஆர்க்குமருங் கதியுதவுந் தண்டலையா ரேசொன்னே னுகாயத்தில், ஊர்க்குருவி தானுயரப் பறந்தாலும் பருந்தாகா துண்மை தானே. (ச)

வல்லமையான் முடிவதுண்டோ தலைகீழாய் நின்றாலும் வருவ துண்டோ, அல்லதுதா னவன்செயலே யல்லாமற் றன்செயலா லாவ துண்டோ, புல்லறிவான் மயங்காமற்

றண்டலையா ரடிபணிந்து புத்தி யுண்டாய், இல்லதுவா ராது நமக் குள்ளதுபோ காதெனவே யிருக்கலாமே. (ரு)

பெருமைகண் டறியாது தலைச்சுமை யேடுகள் சுமந்து பிதற்றுவோனும், போரினடந் தறியாது பதினெட்டாயுதஞ் சுமந்த புல்லியோனும், ஆரணிதண் டலைநாத ரகமகிழாப் பொருள் சுமந்த வறிவி லோனும், கர்ரியமொன் றறியாக் குங் குமஞ்சுமந்த கழுதைக்கொப் பாவர் தாமே. (சூ)

கற்பூர வல்லியொரு பாகர்செழுந் தண்டலையார் கடலேழ் சூழ்ந்த, நற்பூமி தனிற்பிறந்தோ ரெல்லோரு மக்களென நாட்ட லாமோ, அற்பரும் பண்புடையார் நற்குணமும் பண்பிலா ரழகுங் காணிற், பொற்பூவில் வாசனையும் புன்முருக்கம் பூவுமெனப் புகல லாமே. (எ)

சலியாமற் றண்டலையிற் றூயகனை ரருள்கொண்டு தருமஞ் செய்யப், பொலிவாகிக் கொழுமீதில் வந்தபொரு ளீந்தவைதாம் போக மீந்தால், மலிவாகிச் செல்வமுண்டாம் வயன்முழுதும் விளைந்திடுநன் மாரியாகும், கலிபாணப் பஞ்சமில்லை களப்பஞ்ச மில்லையொரு காலுந் தானே. (அ)

இரக்கத்தா லுலகாளுந் தண்டலையா ரேசிவனே யெந்நாளும், இரக்கத்தான் புறப்பட்டீ ரென்றதனையு மிரக்கவைத்தி ரிதனுலென்ன, இரக்கத்தா னதிபாவ மிரப்பதுநீ தென்றூலு மின்மையாலே, இரக்கப்போ னுலுமவர் சிறக்கப்போவதுகருமமென்ன லாமே, (கூ)

মোট। ৪৭৭০.